

og sank atter ned i grublende Tankefuldhed — ned i den Brønd fuld af Mørke og Gravkulde, der gemte hans Slægts skjulte Historie.

Paa Væggen over Bordet hang mellem andre Familiebilleder det landskendte Dobbeltportræt af hans Bedsteforældre, de gamle Smedefolk i Enslev. Uvilkaarlig løftede hans Øjne sig en Gang op mod dette Billede og blev hængende ved det. Han havde om sin Bedstefar tilfældigt hørt et og andet, der ikke stemmede med Familjetraditionen, endmindre med det Idealbillede, som de fleste af Farbroderens Levnedsskildrere havde tegnet af Slægtens Stamfader. Den gamle Enslev-Smed havde aabenbart ikke hørt til blandt Godtfolk i sin Hjemby, ja han syntes at have været mistænkt for en eller anden uopklaret Forbrydelse. En ældre Bondemand fra Enslev By, som han en Gang traf i en Jernbanekupe, vidste at fortælle, at den Gamle paa sin Dødsseng havde paa kaldt Mørkets Magter og sagt du til Djævlén. At det paa hans Begravelsesdag kom til Ufred mellem Børnene i selve Sørgehuset, var i hvert Fald ingen Krønike. Det huskede han, at hans egen Far en Gang i et af sine Tungsindsanfald var kommen til at røbe.

Siden hin Dag var der gaaet en Menneskealder, og den frodige Smedeæt fra Enslev havde nu spredt sig over hele Landet. Under de forskellige Navne